

Paniğe Mahal Yok

Kevin
Wilson

Çeviri: Selen Ak

domingo

PANİĞE MAHAL YOK
KEVIN WILSON

Özgün ismi: Now is not the Time to Panic
© 2022 Kevin Wilson

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Jenny Meyer Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2024 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Selen Ak
Editör: Müge Karahan
Son okuma: Buse Olçay, Tuğçe Nida Gökırmak
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Zeynep Duman
Özgün kapak tasarımı: Allison Saltzman
Kapak illüstrasyonu: Vivian Lopez Rowe

ISBN: 978 605 198 328 8

Baskı: Nisan 2024
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 • Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt.
No: 30 Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

Eric Matthew Hailey'nin (1973-2020)

anısına ithafen

Paniže Mahal Yok

MAZZY BROWER

TELEFONU AÇTIM, KARŞIMDA TANIMADIĞIM BİR KADIN SESİ:

“Frances Budge ile mi görüşüyorsunuz?” Belli ki tele pazarlamacıydı çünkü kimse bana Frances demezdi. Yedi yaşındaki kızım salonda kendine bir davul seti kurmuş, tenekeden bir de zil yapmış, çın-pat-çın-çın-pat diye ritim tutuyordu, o yüzden içerisi feci gürültülüydü. “Kusura bakmayın, ilgilenmiyorum,” diyerek telefonu kapatmaya yeltendim ama kadın kapatacağını anlayınca ilgimi çekmek için son kozunu oynadı.

“Kenar, altın arayıcılarıyla dolu bir gecekondu mahallesi,” dedi sesi tizleşerek, bense donakaldım. Az kalsın telefonu elimden düşürecektim. Ardından birlikte, bir ağızdan cümleyi tamamladık: “Biz kaçacağız, kanunsa bize aç, bize susamış.”

“Biliyorsunuz demek,” dedi, kadın.

“Evet, daha önce duymuştum, tabii,” dedim, şimdiden sıvışmaya çalışıyordum. Her yerin dönmeye başladığını hissettim. *Ha siktir, ha siktir, hay sıçayım, olamaz.* Kafamın içinde âdeta bir delilik fırtınası koptu çünkü aradan çok zaman geçmişti. Çünkü galiba kimsenin öğrenmeyeceğine kendimi inandırmıştım. Ama bu kadın beni bulmuştu. Bense şimdiden nasıl tekrar ortalıktan kaybolacağımı, sırra kadem basacağımı düşünmeye başlamıştım.

“*New Yorker* için bir haber hazırlıyorum,” dedi. “Adım Mazzy Brower, sanat eleştirmeniyim. 1996’daki Coalfield Panoğlunu araştırıyorum.”

“İyi,” dedim.

“Anne!” diye bağırdı kızım Junie. “Dinle! Beni dinle! Bu ‘Wipe out’, değil mi? ‘Wipe out’a benziyor, değil mi? Anne, dinlesene!”

“Bunu da sizin yaptığınızı düşünüyorum,” dedi temkinle ilerleyerek. İçten ve nazik bir sesle konuşuyordu.

“Ben mi yapmışım?” dedim, gülesim gelmişti ama haklıydı, ben yapmıştım. Tek başıma yapmamıştım ama payım vardı. Ben ve biri daha, birlikte yapmıştık.

“Sizin yaptığınıza neredeyse yüzde yüz eminim,” dedi Mazzy Brower.

“Tanrım,” dedim, der demez de sesli düşündüğümü fark ettim. Kızım kendini kaptırmış davulunu çalıyordu. Başımın döndüğünü hissettim. Fırında pizza vardı. Kocam yatak odamızdaki pencerelerden birinin dört aydır onarılmayı bekleyen kolunu sonunda tamir ediyordu. Hayatımız olanca sıkıcılığı ve normalliğiyle sürüp gidiyordu. Tam şu an ise her şey değişmekteydi ve hayatımın henüz bundan haberi yok gibiydi. Oysa duruvermesi, donakalması gerekiyordu çünkü artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bırak, pizza yansın. O dandik pencere kolunu unut gitsin. Eşyalarını topla. Defolup gidelim. Evi yakıp yıkalım, her şeye yeniden başlayalım. Bir anlığına, belki buradan çıkıp her şeye baştan başlayabilirim, diye düşündüm.

“Siz mi yaptınız?” diye sordu muhabir. Telefonu neden açmıştım ki?

“Evet,” dedim sonunda, tüm bedenimin zamanın içine çekildiğini hissedebiliyordum. “Evet, ben yaptım.”

“Tek başınıza mı?” diye sordu.

“Orası karışık,” diye yanıtladım. Kızım şimdi yanımda dikilmiş, arkamdan bluzumu çekiştiriyordu. “Anne?” diye sordu. “Kiminle konuşuyorsun?”

“Bir arkadaşıyla,” dedim.

Ömrümde tanıdığım en özgüvenli insan olan Junie, “Ben de konuşayım,” diyerek telefonu almak için elini uzattı.

“Kapatmam lazım,” dedim Mazzy’ye.

“Buluşabilir miyiz?”

“Hayır,” dedim.

“Sizi tekrar arayabilir miyim?”

“Olmaz, kusura bakmayın,” dedim ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapadım.

Mutfakta volta atarak kadınla yaptığımız konuşmayı, ona söylediklerimi satır satır hatırlamaya çalıştım. Ama Junie volta atmamdan nefret eder, kendi içime döndüğümü görmekten hiç hoşlanmaz, o yüzden pantolonumu çekiştirmeye başladı.

“Arkadaşının adı ne?” diye sordu.

“Ne? Ha... Mazzy,” dedim.

“Mazzy hayalî bir arkadaş galiba,” dedi.

“Belki de öyledir,” dedim. “Gerçek olduğundan pek emin değilim.”

“Çok tuhafısın, anne,” dedi Junie gülümseyerek. Sonra da sanki olan bitenin bir önemi yokmuş gibi, sanki her şeyi unutup gitmiş gibi, “Şu davulu nasıl çalıyorum baksana!” dedi.

Hâlâ vakit vardı. Kanepeye oturdum ve kızımın iki elinde birer tahta kaşıkla etrafındaki her şeye kıyasıya girişmesini izledim. Kalbim küt küt atıyordu. Her şey bitti, diye düşünüp duruyordum. Her şey bitmişti ve başlıyordu. Bu daha başlangıçtı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kenar, Altın Arayıcılarıyla Dolu Bir Gecekondu Mahallesi

1996 YAZI

BİR

COALFIELD HALK HAVUZUNDA DÜDÜK ÇALINDI MI HERKESİN sudan çıkması gerekirdi, çıkınca da tabanlarımızı yakan cehennem sıcaklığı beton yüzünden bir o ayağımızın bir bu ayağımızın üstünde zıplayarak havuzun başında dikilirdik. Sonra taş çatlasa benden bir iki yaş büyük (ben on altı yaşındaydım), gençlik filmlerindeki kötü adamlara benzeyen ve boğulacak olsanız sizi asla kurtarmayacak, sarışın, bronz bir cankurtaran gelip üstü yağlanmış bir karpuz çıkarırdı. Üzerindeki üç beş kat vazelin yüzünden pırıl pırıl parlayan karpuz, katı halden sıvı hale geçmek üzereymiş gibi görünürdü. Ardından cankurtaran ve onun kötü ikizlerinden biri, belki pis bıyıklı bir kas yığını, karpuzu suya atıp havuzun ortasına iterdi.

Düdükler çalınca da herkes suya atlardı, karpuzu havuzun kenarına getirmeyi ilk başaran kazanırdı. Mantıken kazanmayı umabilmek için takım kurmanız gerekirdi, o yüzden oyun, karpuz sanki hiç planda olmayan bir şeymiş gibi ellerinden kayıp giderken oğlanların resmen birbirine kafa göz daldığı bir tür çete savaşına dönerdi. Havuzun kenarına ulaştığında üstü çentik çentik tırnak izleriyle ve o çentiklerden pırtlamış kırmızı meyve parçalarıyla kaplı karpuz, kazanan kişi dışında kimsenin yiyemeyeceği bir halde olurdu. Sanki böyle

şeyler için fazlasıyla narin yaratıklarımız gibi kızların hiç katılmaması canımı sıkırsa da bu oyundan uzak duracak kadar aklımlı başımdaydı. Ama on iki yaşındayken bir kez denemiştım, onda da kolunda yılan dövmesi olan bir adam yüzüme dirsek atmıştı ve az kalsın ön dişlerimi döküyordu.

Üçüz ağabeylerim yağlı karpuz yarışmasına katılmak için mükemmel adaylardı çünkü on sekiz yaşındaydılar ve halihazırda dev gibi olmuşlardı. Sürekli birbirlerinin üstünde denedikleri güçleriyle vahşi denebilecek bir halleri vardı: Yalnızca fiziksel olmayan bu güçleri onları acıya dayanıklı kılan bir psikozdu âdeta. Ama onlar da katılmazdı çünkü herkesin karpuz odaklandığı bu zamanı, sahipsiz kalan çantalardan para ve yiyecek çalmak için kullanırlardı.

O gün su toplamış ayaklarımla oracıkta dikilirken, neden havluma uzanıp havuza yeniden güvenle girebileceğim zamanın gelmesini beklemediğimi düşünüyordum... Ama havuza girip de ne yapacaktım ki? Yalnız olduğum anlaşılmasın diye suyun içinde gezinip duracaktım. Havuzdan nefret ederdim ama evdeki klima bozulmuştu ve kimbilir ne zaman tamir edilecekti. İki gün boyunca dayanmış, terlemekten perişan olmuş, sonunda da o sabah ağabeylerimle birlikte arabaya atmıştım. Şimdiyse mademki buradaydım, o zımbırtı için kopan şamatayı izlemek istiyordum. Bağırış çağırışları, savrulan küfürleri duymak istiyordum. Eğlence adına ortaya çıkan şiddeti görmek istiyordum.

Çocuğun teki karşıdan beni izliyordu. Cılız, gergin bir öğlandı, onu görebiliyordum, muhtemelen benim yaşlarımdaydı. Bakışlarını her yakaladığımda şapşal şapşal gülümsedikten sonra gözlerini suya dikeyor, sudan yansıyan göz kamaştırıcı parlaklıktaki güneşe bakıyordu. Derken gözden kayboldu. Cankurtaranların düdüğü çalması an meselesiydi. O esnada

birinin dirseğine dokunduğunu hissettim, nedense birinin parmaklarının sert, kemikli dirseğine değmesi tuhaf bir yakınlık duygusu uyandırmıştı. Arkamı döndüğümde karşımda kara gözleri, kara saçları ve bembeyaz ama çarpık çurpuk dişleriyle o çocuk duruyordu. “Selam,” dedi, bense kolumu çektim.

“Dokunulmaktan hoşlanmayan insanlara dokunulmaz,” dedim. Teslim olur gibi ellerini kaldırdı, aniden üstüne bir utangaçlık çökmüştü. Hem bir kızın dirseğine dokunacaksın hem de utanacaksın, olacak şey değildi.

“Kusura bakma,” dedi. “Özür dilerim. Buraya yeni taşındım, kimseyi tanımıyorum. Seni izliyordum, anlaşılın sen de kimseyi tanımıyorsun.”

“Ben herkesi tanıyorum,” dedim havuza girenler topluluğunu işaret ederek. “Hepsini tanıyorum. Yalnızca onlardan *hazzetmiyorum.*”

Başını salladı, anlamıştı. “Şu karpuzu almama yardım eder misin?” diye sordu.

“Ben mi?” dedim şaşkın şaşkın.

“Sen ve ben,” dedi. “Bence yapabiliriz.”

“Tamam, olur,” dedim, başımı sallayıp gülümseyerek.

“İyi,” dedi, yüzü aydınlanmıştı. “Adın ne?” diye sordu.

“Frankie,” dedim.

“Harika. Erkek adı taşıyan kızları severim,” dedi, gelmiş geçmiş en açık fikirli insanmış gibi.

“Frankie sadece erkek adı değil, hem erkek hem kız adı.”

“Benim adım da Zeke,” dedi.

“Zeke mi?” dedim.

“Ezekiel,” dedi ve açıkladı: “Kutsal Kitap’tan. Ama aslında göbek adım. Bu yaz bu adımı kullanayım dedim. Kulağa nasıl geldiğini merak ettim.”

Çocuğa baktım. Yakışıklı değildi: Ağzı, burnu, gözleri karikatürlerdeki gibi kocaman kocamandı. Ama ben de güzel değildim. Gayet sıradan bir suratım vardı. Sıradan olsam da bunun gelip geçeceğine ve çok geçmeden güzelleşeceğime inanmıştım. Kendi kendime çirkin olmadığını söylüyordum. Ağabeylerimse çirkin olduğumu söylüyordu. Her neyse. Kafama çok takıyordum ama takmamak için de çok çabalıyordum. Punk rock takılıyordum. Öbür alternatif sıradan olmaksızın, çirkin olmak daha iyiydi belki.

Düdük çaldığında biz öylece birbirimize bakıyorduk ama sonra Zeke, "Haydi. Yapabiliriz!" diyerek doğruca havuza atladı. Ben atlamadım. Oracıkta dikilip durmaya devam ettim. Sırtarak dipten çıkmasını izledim. Zeke incinmiş görünüyordu. Kendimi bok gibi hissettim. O da sonunda omuzlarını silkti ve kopan şamataya doğru cambul cumbul ilerleyerek, eğlence adına böylesine aptalca bir şey için itişip kakışan o taşkın oğlanlar güruhuna karıştı.

Zeke iki üç kez denedi ama her seferinde sert bir darbeyle bir kenara itirilip suyun dibini boyluyor, sonra da nefesi kesilmiş bir halde öksürerek yüzeye çıkıyordu. Oracıkta tek başına öyle yolunu şaşırılmış görünüyordu ki. Ama yine de habire insanları aşarak kimsenin gerçek anlamda kontrol edemeyeceği kadar kayganlaşmış karpuz dokunmaya çalışıyordu. Derken biri yanlışlıkla ağzına tekme atınca, dudağının patladığını gördüm. Dudağından akan kanlar havuza damlamaya başladı ama cankurtaranlar hiç oralı olmadı. Hatta bence izlemiyorlardı bile. Zeke ise bir sıçrayışta yeniden kalabalığa karıştı. Endişelenmeye başladım, o budalanın başına kötü bir şeyler geleceğini biliyordum.

Hiç düşünmeden ağabeyim Andrew'nun yanına koştum. Elinde yedi paket kadar mini boy Doritos cips vardı. Yardımına

ihtiyacım olduğunu söyledim. Tam o sırada avucunda bir to-mar ıslak banknotla Brian çıkageldi. “Haydi, Andrew,” dedi beni görmezden gelerek. “Vaktimiz dar.”

“Yardıma ihtiyacım var,” dedim. Bu arada neler döndüğünü merak eden Charlie de yanımıza gelmişti. “Şu çocuğun karpuzu yakalamasına yardım etmeniz gerek,” dedim üçüne hitaben.

“Yok ya,” dedi Charlie. “Hayatta olmaz.”

“Lütfen?” diye rica ettim.

“Kusura bakma, Frankie,” dedi Andrew, sonra da koşarak uzaklaşmaya başladılar ama arkalarından bağırdım: “Yirmi dolar veririm!”

“Yirmi papel mi?” diye sordu Brian. “Hadi ya?”

“Yirmi papel,” dedim.

“E, ne yapıyoruz peki?”

“Sudaki şu inek tipli çocuğu görüyor musunuz? Hani, du-dağı patlamış olan?” dedim. Üçü birden başlarını salladılar. “Onun karpuzu yakalamasına yardım edin,” dedim. Gayet basit bir işti, oysa üçüzler öylece karpuzla bakıyordu.

“O çocuğa mı âşıksın?” dedi Charlie ağzı kulaklarında.

“Bilmem,” dedim. “Galiba haline üzuldüm.”

“Iyy,” dedi Andrew, sanki küfretmişim gibi yüzünü ekşitmişti. “Tamam, hallederiz.” Ağabeylerim ellerindeki ıvır zıvırı yere bıraktıktan sonra havuzun kenarına koşup bombalama suya atladılar. Andrew, Zeke’i bez bebekmiş gibi tutup resmen karpuzla doğru götürürken, Brian ile Charlie de dirseklerini kullanarak yolu açtı. Uzun süredir karpuz için kapışmaktan yorgun düşen diğer çocuklarsa bu gaddarlığa dayanamadı. Bizimkilerin karpuzu ele geçirme ânı içler acısı bir manzaraydı: Andrew Zeke’i karpuzun üstüne attıktan sonra üçü birlikte ağzından vazelinin üstüne kanlar damlayan çocuğu havuzun kenarına ittirdi. Böylece yarışma bitti. Zeke kazanmıştı.

Cankurtaranlar düdüklerini çaldı, diğer çocuklarınsa pek umurunda olmadı. Kolları ve göğüsleri yağlı yağlı parlıyordu, üstelik bu yağ suda da çıkmıyordu ama çocuklar suda cumbul cumbul oynayarak, kızların, can simitli çocukların, hüzünlü dövmeli ve bira göbekli babaların dönmesini beklediler.

Havuzun kenarında soluklanmaya çalışan Zeke'in yanına gittim. Ağabeylerim çoktan uzaklaşmış, kendilerine yeni meş-galeler aramaya gitmişti.

"Başardın," dedim.

"O çocuklar kimdi?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Ağabeylerim," dedim.

"Sen mi yaptın?" diye sordu, başımla onayladım. Gülüştük.

"Ağzın kanıyor," dedim, Zeke ise oralı olmadı. İkimiz de korku filminden çıkmışa benzeyen karpuza, üstündeki yarım ay biçimli çentiklere ve her yanını kaplayan o iğrenç yağ taba-kasına baktık.

"Birlikte yer miyiz?" diye sordu.

"Ciddi ciddi yiyecek misin?" diye sordum.

"Yiyeceğiz," dedi gülümseyerek. Yedik de. Ciddi ciddi ye-dik. Çok güzeldi.